

**מהיום,
אתם לוקחים
עוד ילד שרוצה
ללמוד תורה!**

קרן ההסעות
גלגל ההצלה של ילדי ישראל!

זעקה נרגשת

שלחי ירחא שניתנה בו תורה התשע"ד

הן מודעת זאת בישראל, גדול השיבות המפעל הקדוש "החינוך העצמאי" אשר יבדורנו בהררי קדש ע"י רבנן קשישאי קמאי תקיפי דארעא דישראל ובארצה"ב זצוק"ה זיע"א, וכמה היה הכיב ויקר בעיניהם ומסרו נפשם על קיומו.

ומאות אלפי ילדי ישראל נתחנכו על ברכי התורה והיראה בזכותו מאז הקמתו ועד היום, ועליו אפשר להליין "כמה גדולים מעשי חייא שאילולי הוא נשתכחה תורה בחלק השוב מישראל".

ובעיקר כפרברים, ובמקומות היותר רדוקים ממקומות התורה, עיקר עונן ההצלה זה החינוך העצמאי, ומכלי זה היו הולכים לדעות בשדות ורים ח"ו, ובמקומות אלו לבד מותחנים כשלושים אלף ילדים כ"י אשר הצלתם הוא פיקודי רחמי ממש, ואף גם זאת שדואגים להביאם לשיבות הק' ולהופכם לבני תורה.

ובמקומות אלו לא יתכן מבלי לדאוג להשעות שיראנו להביאם ממקומות מגוריהם הרדוקים מביה"ם, והיא היא קיומה של תורה ממש, אכן השעות אלו עולים להון עתק ובשליחות גדולי הדור זצוק"ל ויבלחש"א, הקימו לשם כך "קרן הצלה ופועל לילדי הח"ע" אשר התקציב השנתי הוא מעל ששים מיליון ש"ח, ומתוכם מוטל על ראשי הקרן לגייס מנדובי עם כעשר מיליון דולר ואשר כולת קודש אך ורק להצלת ילדי קירוב אלו.

ומשרבו הנזירות ונתמקטו ההכנסות וגדלו ההוצאות, ולאחר שמרנה שנים שהצליחו להעמיד המפעל הגדול הזה, כעת הוא עומד בסכנת התמוטטות גמורה, וח"ו אנה נולד תרפתינו לראות עשרות אלפי ילדי ישראל קדושים עוזבים באר מים חיים ונפלאים לרחובת של עיר לבאות נשברים.

לב מי לא יבין גדול חוכת השעת, ומה נענה לעת פקודה כאשר יפקוד אדון כל הארץ, וישאלנו איך הנהתם לבני - הכיבי להנתק מצור מחצבתם אבינו שבשמים. "והילד איננו ואני אנה אני בא"!!

לכן העסקנים החשובים שלוחי דרחמנא ושלוחי דידן, יוצאים כמגביית "קרן הצלה" מיוחד לצורך ילדי קירוב אלו אשר נפשם תלויה בהצלחת המגביית, וכ"א מחוייב לעשות כפי יכולתו, וראוי שכל קהילה בארץ ובח"ל, תאמין ביה"ם או חלקו, ויקהילו קהילות כרבים לתרום ולהתרים, כי בנפשינו ובנפש הדורות העתידים הוא.

ומי שעזר ומציל ילדיו של המקום ועומד לחם בשעת דחק ברכת ד' תחי' עליו לרדות נחת יחודי אמיתי מכל יוציא ותתקבל תפלתם ברצון ותחי' אנחנו וצאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל יודעי שמך ולומדי תורתך לשכוח, וכבר חורנו חדל מי שמשמח את שלו אני משמח את שלו ויזכר לאורך ימים ושנות חיים מתוך בריות ונחירא מעליא.

הכ"ה בעער בית ישראל

א.ל. שטיינמן	שמואל הלוי ואזנר	ש.י. נסים קרליץ	הק' ישכר דוב רוקח(אדמור"ר ממלזא)	חיים קניבסקי	הק' יוחנן 1910 (אדמור"ר ממלזא)
י. גרשון אדלשטיין	ישראל ווייס ווייסזון מוידניץ	יצחק שיינר	ש. ברוזבסקי (אדמור"ר ממלזא)	יעקב אדלשטיין	הק' צבי אלימלך בן ז"ל אדמור"ר מצללה(האדמור"ר ממלזא)
אריה לייב פינקל	ישראל משה זאנאוויץ הר"ק ר' אברהם יעקב (אדמור"ר ממלזא)	מ.ה.הירש	יהודה עדס	יצחק זילברשטיין	

אליכם אישים נקרא!

עומדים אנו באחת השעות הקריטיות ביותר כאשר החושך יכסה ארץ וערפל לאומים, ודווקא על רקע הכשלון רב הממדים של החינוך החילוני, וההצלחה המסחררת של החינוך החרדי המחנך ומדריך לחיי תורה ומצוות, מידות טובות, כיבוד הורים, אהבת האדם וארצנו הקדושה,

ואולי משום כך אין הם יכולים לשאת את הרישום הגדול והרצון העז של הרבה משפחות מסורתיות, אשר למען חינוך ילדיהם שולחים את ילדיהם דווקא לחינוך החרדי ומשם פינה, משם יתד למהפך הגדול בבית כולו, וכפי אשר עיניכם תחזינה מישרים בדפים המצורפים.

אחת הדרכים אשר דרכם בטאו את פחדם של ה"פן ירבה" הוא הקיצוץ הגדול בהוצאות הנסיעות והבאתם של הילדים לבתי הספר של החינוך העצמאי, אשר אחד תלוי בשני, שבלי אפשרות להסעה יישארו בבתי ספר הקרובים לבית בחינוך חילוני ר"ל.

אך גדולי ישראל בשמעם מן שמיא את הקריאה "כן ירבה" צוו עלינו לעשות ככל אשר לאל ידינו, ולהציל ילדי ישראל טהורים וקדושים אלו לבל ירדו לבאר שחת ח"ו.

ואכן ספינת הילדים נעה קרוב לעשור שנים כאשר עבודתה הייתה בשקט על אף העול הכבד של התקציב השנתי שמוטל עליה בעלות של עשרות מיליוני ש"ח בשנה. במסירותם ובעזרת של גדולי ישראל זי"ע ושיבלחט"א נעה הספינה ועשתה דרכה.

אך לצערנו, בשנים האחרונות נפער חור גדול בספינה וחוב של 8 מיליון דולר חוץ מהתקציב השוטף איים להטביע את ספינת הילדים כליל, ובעיני רוחנו אנו רואים את הידיים הקטנות של הילדים מונפות כלפי מעלה ועיניהם דומעות בזעקת "הצילו".

ובהכוונת גדולי ישראל ובראשותם נפתחה מגביית הצלה אשר בקשה שטוחה לכל אשר לאל ידו לאמץ לכל הפחות ילד אחד ב- 12 תשלומים x 100 ש"ח.

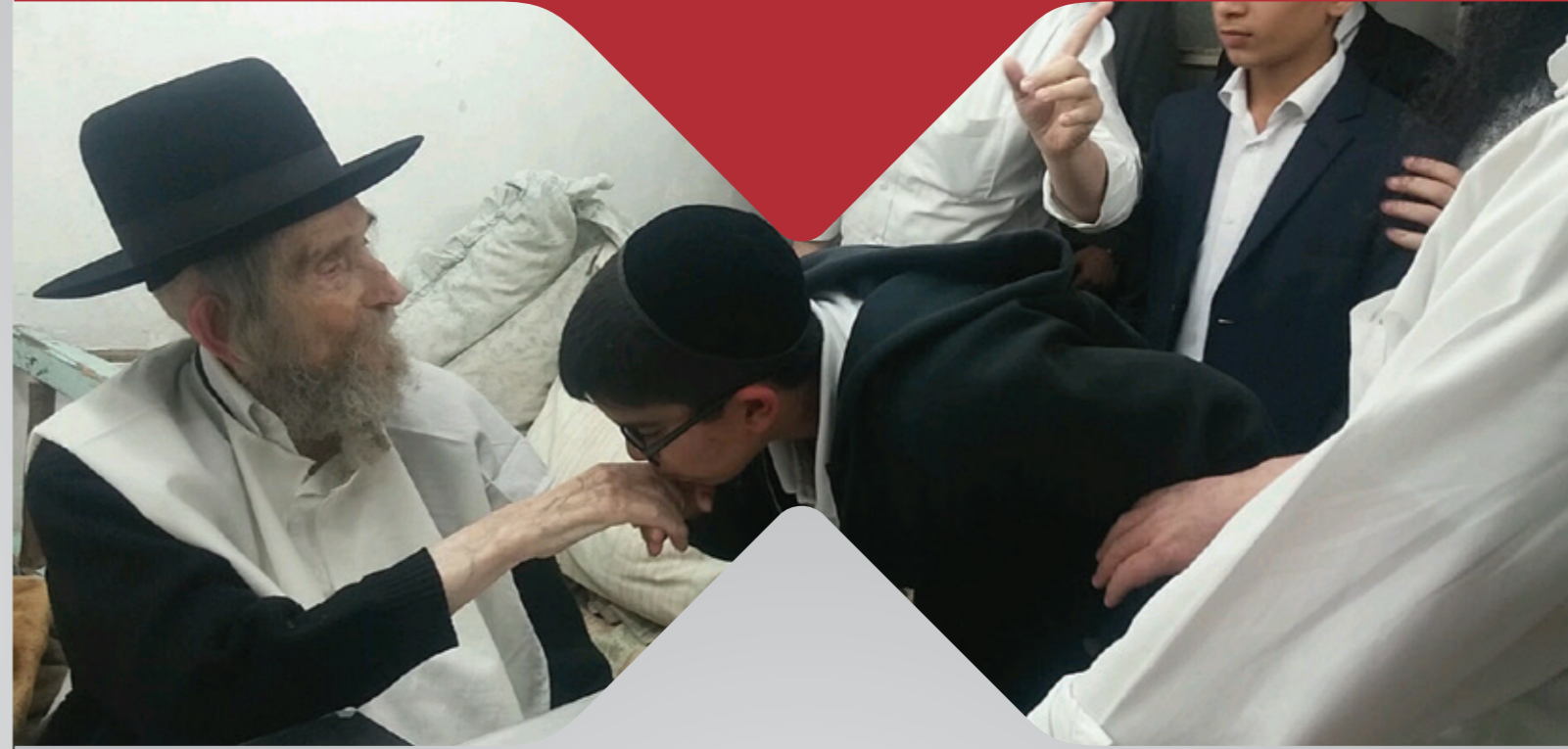
ואכן, עם ישראל קדושים נענו בעין יפה, אך עדיין החוב למעלה מ-6 מיליון דולר, והמסיעים מאיימים להשבית את מערך ההסעות. ומה נענה לעת פקודה לעת אשר ישאלונו על זה והילד איננו... ואני אנה אני בא! הפחד המתמיד שנצטרך לעמוד בפני שוקת שבורה ולסגור חלק ממערך ההסעות אשר ח"ו עלול לפלוט מספינת ההצלה אלפי ילדי ישראל אל חיק הים הסוער של הרחוב החילוני.

אנא! הצילו! - ולפני שיהיה מאוחר נפש הילד היהודי בשאלתנו ובקשתם של גדולי ישראל - בקשתנו

הרב חזקיהו מישקובסקי
מראשי "קרן ההסעות"

הרב מרדכי קרליץ
יו"ר "קרן ההסעות"

איתי לומד תורה

בערב, אחרי שהם נפרדו, איתי נשאר בפארק עד רדת החשיכה, בודד ומהורהר.

כשאימא חזרה סופסוף מהעבודה והתיישבה על הספה עם איתי, היא שמה לב שהוא עצוב היום, איתי גם סיפר בדיוק מדוע. "אם נועם עובר, גם אני" ניסה איתי את מזלו בהתרסה. "חברים זה לא סוף העולם איתו" ניסתה אמא להרגיע את איתי הכעוס הקומץ אגרופים באכזבה בלתי מוסתרת. "יש לך כיתה איכותית והמון חברים, נועם הוא חבר טוב אבל לא ממש כמוך. ההורים שלו בחרו בדרך שונה ואנו מכבדים אותם, פרידה היא דבר כואב לא רק לילדים, אבל כולנו לומדים לחיות איתה" איתי לא מוכן ללמוד.

השיחות עם נועם קיבלו מימד נוסף ומפתיע. איתי שמע על בית הספר הדתי, על לימוד התורה ועל כך שבבית הספר הזה 'הולכים עם כיפה' "אני לא חושב שאתבייש" הסביר נועם, "אבא שלי אומר שיהיו לי המון חברים בכיתה ושם כולם ככה".

החופש הגדול בפתח ואיתי הולך ומסתגר. הטיוול המשפחתי לאיטליה שנועד להרחיק את איתי מנועם שכבר חובש כיפה, לא ממש הצליח. הם שוחחו בטלפון מידי יום, ואבא ואמא שמרו על זכויות הפרט, נזהרו לא להתערב. בטיסה חזרה, מעל שמיה של תל אביב ומגדליה ההולכים וקרבים הודיע איתי בן ה-9 לאבא ואימא על ההחלטה: אני הולך עם נועם. אני עובר לבית הספר ההוא, לשנה. זה פילח את ליבם של יאיר ומיכל ושבר אותם לרסיסים. דווקא אצלם בבית הרחוק מכל סממן או שיוך דתי כזה או אחר, הבן 'שלהם' ילמד בבית ספר 'דתי' שחוקר וחסר אופקים ואינטליגנציה. אין להם פנים ואומץ לספר לחברים ולידידים שהבן 'שלהם' החליט אחרת ובדמוקרטיה החלטה צריך לכבד.

בפנים חתומות ואגו שלא עוצר באדום, נכנסו ההורים למשרד בית הספר התורני - בית הספר של החינוך העצמאי.

"איתי רוצה להירשם לשנת הלימודים הבאה. חובת הגילוי הנאות" הוסיפו בהטעמה מנוכרת, "אנחנו לא מאמינים בבית הספר, לא מאמינים בתכני הלימוד שלו ובמה שהוא מייצג. זו ההחלטה של איתי והחלטנו לכבד אותה"

המזכירה ההמומה לקחה את הפרטים. "בקשר לתשלום, מתוך עיקרון נשלם כפי ששילמנו בבית הספר הממלכתי על פי חוק חינוך חובה אך לא מעבר. נשקיע בילד באופן פרטי מחוץ לבית הספר, אך חשוב לנו להבהיר שלא נהיה שותפים למימון של הממסד הדתי". זה היה היום של איתי. יום של אושר. אך הוא לא שיער ולא חלם שהיום הזה הוא גם יום דין בשבילו, אילו ידע כמה מיטלטל עתידו על כף המאזניים.

"תלמיד בודד משכונה מרוחקת, חצי שעת נסיעה הסעה מלכותית ומיוחדת לילד אחד" חשב המנהל לעצמו וביקש מהמזכירה להמתין למחר. הלב שלו לא שלם עם זה. צריך לשאול.

אלישיב, אבא של נועם, בא ממשפחה דתית המתגוררת ביישובי השומרון, אולם הוא בחר בדרך משלו. שולה, האישה איתה הקים אלישיב את ביתו, הייתה כבר רחוקה ממסורת בית אבא אותה הותיר מאחוריו.

אבל הגעגועים הגיעו לאלישיב בגלים. שבת, תפילה ותפילין, הניחוח היהודי שכמעט ונעלם הביא את אלישיב חזרה אל בית הכנסת.

שולה קיבלה בהבנה את הצורך, את הגעגועים. אלישיב התחיל לשמוע על שבת, על בית הכנסת ומסורת ישראל, כעבור שנתיים שולה הצטרפה לדרך. היא צעדה עדיין מאחור בחשש, אך הייתה שותפה להחלטה לעבור דירה לשכונה מסורתית יותר ולהעביר את נועם לבית הספר התורני - בית הספר של החינוך העצמאי בראשון לציון.

בפארק, באמצע רכיבת האופניים גילה נועם לאיתי לגמרי בסוד, שבסיום כתה ד' הם נפרדים. הם עוברים דירה והוא ממשיך בבית ספר אחר. "בית ספר שיותר מתאים לנו" הוא אמר בהתנצלות חברית מבוישת.

רוח של בורגנות ואיכות חיים מבוססת נושבת בשכונותיה החדשות של מערב ראשון לציון. מושבת המייסדים הצנועה הפכה כבר מזמן למטרופולין עירוני תוסס, מגדלי מגורים מסוגננים הניצבים על מרחבי דשא מוריקים המעידים על יכולת כלכלית מוכחת. איתי ונועם נולדו כאן. מאז שהם זוכרים את עצמם הם יחד. עוד בפעוטון של אורית ונעמה הם התהפכו יחד, נפגשו שוב בגן יעל' ומשם בהמשך הדרך אל בית הספר העירוני 'רננים', בכיתה, בפארק, בחופשה, איתי ונועם - נועם ואיתי, ילדים טובים ראשון לציון. יאיר אבא של איתי הוא עורך דין צמרת, עמית במשרד עורכי דין בכיר המתמחה בדיני חברות וחוזים ומלווה חברות כלכליות רבות במשק. האם מיכל, הינה היועצת המשפטית הבכירה של אחד ממשרדי הממשלה. משפחה 'מהעשירון העליון' כך קוראים לזה.

בית של שאפתנות קרייריסטית והשגיות כלכלית, "מישהו מכם עוד יהיה שופט, רק תחליטו" מנבאים להם כולם. ברוח המשפט גם מתנהל הבית, זכויות הפרט ועקרונות הדמוקרטיה דרך חיים ועקרונות חנוך.

קרן ההסעות
גלגל ההצלה של ילדי ישראל!

קוראים לי אופיר

משהו שחשבתי עליו כל השבוע, חידוש קטן שנח לי עמוק בלב ואולי יהיה התחלה לספר של גדול הדור, כמו שהמחנך שלי הרב אוריה סיפר על המחבר של ספר 'קצות החושן'.

מיד אחרי הקידוש הייתי מנסה לומר את הפירוש שכתבתי, לפעמים התבלבלתי קצת, ולפעמים ראיתי שאבא לא ממש הבין, אני מקווה שהוא גם לא כעס. דווקא אמא הייתה ניגשת אלי עם חיוך אוהב וחיבוק כפי שרק אמא שלי יודעת, הבנתי שגם אם אח שלי אודי ואחותי הגדולה דניאל קצת כועסים, אמא שלי גאה בי.

בשקט בשקט מבלי שסיפרתי, אספתי את הדפים והעתקתי הכל מהתחלה לספר עם כריכה. כשאבא דיבר איתי על התכנית האומנותית ועל הסרטון שיתח את אירוע בר המצווה שלי, חשבתי בלב להכין הפתעה אחרת, מתנה לד' בשמים, משהו שירגש את הרב מבני ברק שהרב אוריה סיפר עליו שהוא לא מפסיק ללמוד, הוא לחש לי באוזן כשלמדנו הלכות תפילין, שהוא ייקח אותי לרב הזה, שאני אראה יהודי אמיתי שמהבר מצווה לא מפסיק ללמוד.

ה שעה עשר ושלושים, אני בוכה כבר מעשר. אבא הבטיח לי שהוא יבוא הערב, שהוא יתרגש יחד איתי. הוא לא הגיע. אני מנסה לעצור את הדמעות אבל הן מתעקשות לזלוג ולהרטיב את הקלסר האישי שלי, את המתנה שלי לקדוש ברוך הוא אותה החלטתי להראות הערב לרב הצדיק מבני ברק שגר כאן קרוב, הרב קניבסקי. אבא הבטיח לי שהוא יבוא, זו תהיה מתנת הבר מצווה האישית שלי, כך הוא אמר.

הוא אמר שהוא יתאחר, אבל לא ישכח את הכיפה הלבנה של הקידוש ביום שישי בלילה, הוא הבטיח שהוא יבוא. ואני עוד מחכה.

אני מסתכל על המדרגות, רואה את התור שכמעט נגמר. הלב שלי בוכה, גם העיניים.

אני מחזיק ביד 54 דפים שכתבתי בלי שאף אחד יראה. בכל יום שישי חשבתי בהסעה מרשפון עד לבית הספר ברעננה על רעיון וחידוש משלי בפרשת השבוע, לשולחן השבת.

שעת ערב מוקדמת בבית הגדול ברחוב חזון איש 5 בבני ברק.

בין עשרות הממתינים הצובאים על הדלת, נמצא גם המנהל, לדון בדיני נפשות בלשכת הגזית, רגע לפני פתיחת שנת הלימודים. התור מתארך ומתארך, מרן ראש הישיבה שליט"א הנושא את משא הדור באהבה, יושב ושומע את צרותיהם של ישראל, את צרכי עולם התורה ואת סיפורו המיוחד של איתי בן התשע ממערב ראשון לציון.

מרן ראש הישיבה שומע ושוקק. עיניו עצומות והוא שוקק בהרהורים.

"והוא רוצה? הילד עדיין רוצה?" נער מרן שליט"א ושואל את שאלת התורה.

"הבן רוצה, מאוד רוצה"

"על מימון הלימודים ניתן להסתדר, אך הסעה אינה באה בחשבון, אין לנו כל מימון וגם קרן ההסעות לא תיטול על עצמה עול כזה"

"לקבל!" מכריע מרן שליט"א.

"צריך לדאוג לו להסעה. ילד רוצה ללמוד תורה! מישהו יודע מה ייצא מזה? אי אפשר לומר שלום עלי נפשי? קרן ההסעות ידאגו לזה, הם אנשים של מסירות נפש, אסור לוותר!"

והוא הגיע.

איתי לא חלם כמה זה יהיה קשה. המושגים, השפה, התוכן, הכל. אבל הלב של איתי הרגיש לו שזה המקום.

איתי יוצא מדי בוקר למונית שמחכה לו מתחת הבית ושב בצהריים עם אותה הסעה מיוחדת שאף פעם לא מבקשת תשלום בסוף הנסיעה, ועם מטען רוחני אדיר שינשפף לחלל הבית. שבת, כשרות, סוכה, כיבוד הורים, פרקי אבות...

משהו בבית התרכך.

אבא ואימא עדיין לא מסכימים, אך משתדלים לכבד. אבא נותן יד לאיתי בליל שבת בדרך אל בית הכנסת, הוא מכיר את הרב וגם את ברכת המזון. "זה לא נראה כל כך רע כפי שזה נשמע" הוא אומר בגילוי לב של אב גאה מול תעודת ההערכה שקיבל איתי על הבקאות במסכת אבות.

ואיתי ממשיך לנסוע. היום הוא כבר בכיתה ח', בשנה הבאה ילך בעז"ה לישיבה קדושה, אבא ואימא כבר מתייחסים לכל העניין אחרת לגמרי, ולפעמים נדמה לו שבסתר ליבם הם אפילו שמחים.

קרן ההסעות
גלגל ההצלה של ילדי ישראל!

בשקט הוא אמר לרב, שהבאתי 'מתנה של קורת רוח'. לא ממש הבנתי למה הוא התכוון, אבל ראיתי שהרב בכה. ראיתי שהיו לו דמעות, וגם לי.

הרב קרא לי לשבת לידו, קרוב קרוב הוא אמר. ואני לא יכולתי להפסיק לבכות.

הרב לקח לי את היד והסתכל אלי בחיוך אוהב, הרגשתי שהוא מתרגש, כנראה שהוא מבין שזה לא ממש קל לי ואולי גם לרב היה פעם קשה.

הרב נתן לי יד, הוא אמר שאני נראה תלמיד חכם ואם קשה לי אז יש לי יותר שכר בשמים וזה מה שחשוב.

היה קשה לי לדבר, אבל הושטתי לרב את הדפים שלי, בקושי הצלחתי לומר את המילים ואני מקווה שהרב הבין. הרב אוריה סיפר לרב שאת זה חיברתי בזמן של ההסעה לבית הספר, ואני אמרתי בשקט שזו מתנת הבר מצווה שלי לד' בשמים, וזה כתבתי לכבודו, חידושי תורה של פרשת השבוע שאמרתי לאמא, לאבא, לדניאל ואודי.

הרב התחיל לקרוא. הוא קרא במשך כמה דקות עד שהוא הגיע לפרשת ויגש. חשבתי שאולי הוא יגיד שזה לא כתוב יפה ואולי לא הכל נכון, אבל הרב רק קרא בשקט וראיתי שיש לו דמעות.

"אתה כותב כמו תלמיד חכם" הרב אמר לי. "יש כאן דברים אמיתיים וזה כתוב מלב טהור". ושוב בכיתי. זה היה מרגש. הרב ראה.

כן. הוא ראה את הדרך שעשיתי בהסעה עם החומש וחשבתי מה זה 'בראשית' ולמה דווקא נח ניצל מהמבול. אבא ואמא והאחים לא תמיד הבינו את מה שכתבתי אבל הרב אומר שיש בחידושים שלי דברים אמיתיים.

הרב בירך אותי ואני שמעתי את הברכה שלו כאילו בחלום. הייתי נרגש. "אתה תלך לשיבה טובה ותלמד הרבה הרבה תורה".

הרב נתן לי ספר שהוא חיבר, ועכשיו ראיתי שגם הרב אוריה בוכה. "זה קידוש ד' לכל המשפחה" אמר הרב. ואני בטוח שאם אבא היה שומע את זה מהרב, גם הוא היה מתרגש ושמוח.

הרב אוריה הזמין היום את אבא, אבל אבא אמר שהוא עסוק והוא יבוא בדרך חזור מהעבודה ושאני לא אדאג, הוא לא ישכח את הכיפה, היא תמיד באוטו.

הרב אוריה אמר שאבא עם הבגדים החדשים, עם מה שאלבש מחר כשהחברים יגיעו למסיבת בר המצווה, את המגבעת והחליפה שאמא הסכימה לקנות לי בשקט, אם לא אספר לאבא ולדניאל, ולא אלביש את זה כל הערב. הרב אוריה אמר שלכבוד הרב אני חייב, זה הכבוד לספר תורה.

אז בשקט בשקט אמא הוציאה לי את המגבעת מתא המטען של הרכב שלה, וככה הגעתי ב-3 אוטובוסים מרשפון לבני ברק.

השעה כבר עשר ושלושים.

אבא לא הגיע. כנראה שהוא שכח. הוא באמת לא יודע כמה זה חשוב, כמה זה חשוב לי.

כשהרב אוריה הגיע, התביישתי. הצטערתי שהוא ראה אותי ככה, בוכה. הוא אומר שאני בן תורה ותלמיד ישיבה, אני בטוח שלא לזה הוא התכוון. אבל לא יכולתי. הוא אמר שזה בכלל לא נורא, שיש ילדים שמגיעים בלי אבא שלהם והרב לא כועס, הוא אפילו מחייך שהם לא מתביישים לבקש ברכה לבד. הוא אמר שהוא ידבר עם הרב ויספר לו כמה התרגשתי.

הוא מישש את דפי הספר והתרגש מהדמעות שלי, הוא הסתכל על הדיו שנמרח ועל המילים שכמעט נמחקו בדף האחרון, והוא הבטיח שככה בדיוק הרב אוהב לקרוא חידושי תורה.

אני לא זוכר אם ניגבתי את הדמעות, אני רק זוכר שמהרגע שעמדתי בפתח של הרב, לא הפסקתי לבכות.

ראיתי אותו יושב וכותב חידושי תורה, הוא היה נראה כמו מלאך, משהו דיבר לידו וראיתי שהוא אפילו לא שומע. בכיתי שהרגע הזה פשוט הגיע.

פתאום נזכרתי בכל השנתיים האחרונות. נזכרתי כמה היה קשה לי בהתחלה לעבור מבית הספר הרגיל לבית הספר התורני. כמה היה לי קשה לעזוב את אליפות הילדים בכדורגל, את שיעורי הספורט, את החברים שאהבו אותי, וללכת לבית ספר אחר שלומדים שם גמרא שלא כל כך הבנתי בתקופה הראשונה. נזכרתי איך הרגשתי במבחן הראשון בגמרא. היה לו טעם של ניצחון מתוק.

ועכשיו אני בחדר של הצדיק. אולי הרב יברך אותי שגם אני אזכה ללמוד כל כך הרבה תורה.

הרב אוריה ניגש לרב ודיבר. הוא הצביע עליי וסיפר שבאתי לבד. שלאבא שלי קשה, שאחים שלי קצת כועסים ושאני ממש גיבור ואני תלמיד טוב בבית הספר שמגיע עם הסעה מרישפון עד לרעננה. הוא לא שכח לציין לרב שזו מתנת בר המצווה שהוא מעניק לי היום, לראות אותו ולקבל ממנו ברכה.

איך רוצה להודות לך ולתת לך תודה
 יקרה לך של המילים הסגורות מבין שהולכות לך הסגרת
 אינני מתחזקם פי המילים ביהדות, הסגרות, הולכות
 נק אם לא היה הסגרת אומא ל לא היית שלמת אותי
 המילים הנה והיית שלמת אותי למילים עם היות של
 היות חילטי אז חזיתי להודות לך תודה היורה של הסגרת
 כי הולכות זה אני הנדתי למילים שתי, שלמה אתך דוברי
 היהדות, של סני סיני התחזקו ולמנו הורה מהמילים הנה
תודה גדולה

מ'אני

הורה

תודה

של כל יומי

מכירת סגרת

כס"ד

כ"ז אב תשס"ה

לכבוד מנהלי "קרן ההסעות"

שלום וברכה

אני יושבת וכותבת לכם את המכתב הזה ועיני זולגות דמעות אנשי. לפני כמה דקות קיבלתי מכם שיט
טלפון שהפכה אותי לאי הבן שלי אמא שלי.

אנינו מתגוררים בארץ היישובים בשפלה. בשנים האחרונות זכיתי בסיעה דשמיא להתקרב למי גורה
ומצוות, אמירה הצער בעלי עדיין לא זכה לראות את האור. בסוף השנה שעברה, אחרי הפצרות רבות
מצידי הוא נשאר שאירי שלנו. למחרת אז בכיתה ה' בבית הספר הממלכתי ביישוב, יעבור אלמד בבית הספר
הגורני של הינוך העצמאי בינה.

יאר עבר לבית הספר והיה מאושר. קם בשמחה מדי בוקר לבית הספר. נהנה בכיתה בכל רגע. אהב את
המורה והגברים. הוא הגויז אמר בשמחה כיפה ולבוש צינתי, התפלל בכוונה 3 פעולות ביום, אלמד גורה.
הוא היה מאושר ואני הודיתי לה' יום יום על הבן הצדיק שלי.

במשך כל השנה האחרונה הוא נסע עם השכן שלנו לקראת הבן של מדי יום לבית הספר הגורני בינה.
הבן של וואר הם היוודים מכל היישוב שומדים בבית הספר הגורני בינה. בסוף השנה עזבה המשפחה
את היישוב ועברה לבנה בכדי לגור במקום שיש בו בית כנסת וקהילה של שומרי גורה ומצוות.

מהרגע ששמעתי את זה נכנסתי לעצבות. אין אטובוס הנוסע מהיישוב שלנו בשעות הבוקר לבנה ואין ביכולתי
לממן מונת שתיקרא את יאר לבית הספר. בעלי לא הסכים לקראת את הודי ברכבו כל בוקר לפני העבודה.

יאר ואני היינו כ"כ עצובים, כל הופש הגדול יאר ישב וכה ואני הייתי אובדת עצות מסת אנני. על
סף יאוש התקשרתי למנהל בית הספר וסיפרתי לו בדמעות את המצב. המנהל אמר לי שהוא יערב את "קרן
ההסעות" וישע צרה ה' הם יסייעו אני. התפללתי לה' שישע אותי.

לפני כמה דקות, כמה ימים לפני תגילת האמודים, התקשרתם אלי מ"קרן ההסעות": "אמא של יאר" אמרתם
אי "את יכולה להיות רגועה. הארכנו במיוחד בשביל יאר את המסלול של ההסעה של היישובים באזור. יאר
יפנה על ההסעה בתגילת המסלול ויכול להגיע לבית הספר!"

הבשורה הזו עשה אותי מאושרת, קראתי לאיר וסיפרתי לו שבעצ"ה הוא ימשך גם בשנה הבאה בבית
הספר הגורני. בכינו יחד משמחה.

עכשיו אני יושבת וכותבת את המכתב הזה כשכלי נרגשת. אין מילים בפי להודות לכם. יאר ימשך אנסה
לבית הספר הגורני שהוא כ"כ אהבי. ימשך לקבל גינוך יהודי טהור, ויגדל בעצ"ה להיות יהודי כשר וירא
שמים. ברכותכם!

גודה עצומה מעותק הלב
אמא של יאר

הברכה הכפולה של מרן שר התורה

מה עושים? "מי שיש לו חולה בביתו - ילך אצל חכם שבדור". מי שיש לו בחור מבוגר בביתו - יילך אצל זקני ישראל. הוא עולה ביחד עם אביו אל מעונו של שר התורה, מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א ומבקשים עצה וברכה לשידוך הגון בקרוב.

שר התורה מקשיב ומתעניין:

היכן לומד הבחור?

בישיבה פלונית.

נו, הוא יושב ולומד?

כן, הוא מטובי הבחורים. רק השידוך ממנו והלאה.

ואת הסגולה של המדרש הוא כבר עשה?

סגולה? מדרש?

"תסתכלו במדרש ויקרא", מבקש שר התורה. הספר

” אמר הקדוש ברוך הוא: עלי לשלם גמולו”

צלצול הטלפון קטע את המחשבות, הנוגות כל כך. מוישי התרגל אליהם. יש והם באים בצרורות, זו אחר זו, ויש שהאפרכסת לא זזה ממקומה שבועות ארוכים.

מוישי הוא "אלטרער-בחור", בחור מבוגר, "זקן השבט" כפי שאוהבים לכנות אותו בישיבה. הוא בחור טוב ומתמיד. כולם חפצים בקרבנותו, אבל הימים בישיבה לא עושים לו שם טוב ולא גורמים לו להיות צעיר יותר.

השידוכים מגיעים לפעמים בשטף ולפעמים בדממה דקה. יש חודשים ושבועות שאיש לא מטלפן. איש לא מתקשר. איש לא מציע.

בס"ד

א' בשבט תשע"ה

לכבוד
הנהלת קרן ההסעות,

שלום וברכה וחודש טוב.

אני פונה אליכם בבקשה נואשת לסייע לבית ספרינו "-----" בתקצוב ההסעות.

בית הספר "-----" שוכן ב-----, והוא מקבץ לתוכו תלמידות מכל רחבי העיר והסביבה. תלמידותינו זוכות לשמור על צביון יהודי רק בזכות היותן תלמידות המשתייכות לבית ספרינו חזקות להתחנך בו על טהרת הקודש. בשביל בנות אלו שכולן זוכות בס"ד להמשיך ולהתחנך במוסדות 'בית יעקב' בעבורן - אנו זקוקים נואשות לסיוע במימון ההסעות.

רבות מתלמידותינו מגיעות ממשפחות מצוקה, מבתיים דלים מאוד מבחינה כלכלית, ריקים מריהוט בסיסי ומאוכל מינימאלי. אנו מחלקים למשפחות רבות ארוחות בוקר מתוך ידיעה כי לולא כך תלמידותינו תשארנה רעבות.

מצב מצוקה כזה אינו מאפשר גביית תשלום עבור ההסעות. הורים רבים אומרים לנו בכאב: "אין לנו! אם לא תאפשרו לנו ללמוד כאן נאלץ לשלוח את הבנות לבתי ספר של ממ"ד", בתי ספר שהם כידוע, משופעים בממון וקרובים לבתיהם של רבות מתלמידותינו.

מורות בית הספר נרתמו במסירות נפש לסיוע בתקצוב ההסעות. כולן תרמו מכספן הן ואף התרימו את בני משפחתן, זאת מעל ומעבר ליכולותיהן הכספיות.

דא עקא, שכעת אנו מוצאות את עצמינו במצב שכספי התרומות אזלו, ואנו נאלצות ללחוץ ולכפות על משפחות קשות יום אלו סכומי עתק (130 ש"ח כפול עשרה חודשים לכל תלמידה). משפחות רבות אינן יכולות לעמוד בנטל, ולמרות בקשותינו ואזהרותינו בנותיהן עולות להסעה ללא תשלום.

לדאבון לב מספר תלמידות עברו לאחרונה לחינוך ממ"ד בשל האילוצים הכספיים.

אנו כואבים זאת מאוד ודואגים שהדבר לא ישוב ויתרחש.

אני פונה אליכם בבקשה אמיתית, סייעו לנו להחזיק את מערך ההסעות, כדי שנוסיף ונזכה לחנך כאן תלמידות יראות ושלמות, ואם אין קמח אין תורה.

בתודה וברכה,

מנהלת בית הספר.

מפי קודשם לתורמים ל'קרן ההסעות'

מרנן ורבנן זיע"א

"וזכות תשב"ר תעמוד לכל המסייעים במילוי כל משאלותם לטובה מתוך אורך ימים ושנות חיים בבריאות ונחת מכל יוצאי הליציהם"

רשכבה"ג מרנן הגראי"ל שטיינמן שליט"א

"מני שדואג לילדים של הקב"ה, הקב"ה ידאג לילדים שלו"

מרנן שר התורה הגר"ח קניבסקי שליט"א

"יזכה לנחת יהודי מכל יוצ"ח דורות ישרים מבורכים"

מרנן הגר"ג אדלשטיין שליט"א

"זכות גדולה היא להשתתף בהוצאות קרן ההסעות בהזקת ילד אחד לכה"פ וכל המסייעים בזה יתברכו"

מרנן הגר"י אדלשטיין שליט"א

"התורם לכה"פ כדי אימוץ של הסעת ילד אחד אין ספק שזוכה לנחת רוח מכל צאצאיו וליוווגים הגונים בלב שמוח"

מרנן האדמו"ר רבי דוד אבוהצירא שליט"א

"שכרו כפול מן השמים הוא ובניו בקרב ישראל, שמירה מעליא בגשמייות וברוחניות חיים עד העולם אמין"

קרן ההסעות
גלגל ההצלה של ילדי ישראל!

מובא ונפתח על גבי השולחן, שולחנו של שר התורה, השולחן אליו מתנקזים כל השאלות והבעיות בעולם היהודי-תורני. מרנן הגר"ח פותח את המדרש (ויקרא פרשה כ"ז פסקה ב') וקורא בקול:

"רבי תנחומא פתח: מי הקדימני ואשלם תחת כל השמים לי הוא - זה רווק הדר במדינה ונותן שכר סופרים ומשנים. אמר הקדוש ברוך הוא עלי לשלם גמולו ושכרו וליתן לו בן."

דממה בחדר. יראת הכבוד. מרנן שר התורה שליט"א מרים את עיניו הטהורות מתוך אותיות המדרש ואומר:

"נו, המדרש אומר דברים מפורשים. מי שמחזיק ילד יהודי בתלמוד תורה, מי שעוזר לו להגיע לתלמוד תורה, אז גם אם הוא רווק הדר במדינה - הוא ייושע, גם בזיווג הגון וגם בזרע של קיימא. ברכה כפולה."

"ברכה כפולה!"

מוישי הנרגש יוצא מביתו של שר התורה וליבו מתרונון. כל גופו נעשה קל. הוא כבר נושע. בברכה כפולה. גם בזיווג הגון וגם בזרע של קיימא.

הוא מממה להתקשר ל'קרן ההסעות' של ילדי הקירוב שעל ידי החינוך העצמאי ומבקש לממן הסעה של ילד שיגיע לתלמוד תורה בזכותו. הוא החזיק ילד יהודי והוא נושע.

"אמר הקדוש ברוך הוא עלי לשלם גמולו". הטלפון הבא בישר טוב. השדכן הציע בת טובים ויראת שמים, אותה "בת פלוני" שגם היא המתינה לעת ולזמן.

יחד עם הבית שלהם שמוקם בימים אלו, הם הקימו עוד בית. הם הצילו עוד ילד אחד מאבדון והעניקו לו חינוך יהודי טהור. הבית שלו הוא גם הבית שלהם.

ותגזור אומר ויקם לך! "המדרש אומר דברים מפורשים". כששר התורה מאחל ומברך "ברכה כפולה" מי עומד שאנן מנגד ואינו מחפש להצטרף לסגולה הגדולה!?

- "ברכה כפולה" - להצלחת ילדינו בתורה ויראת שמים טהורה.
- "ברכה כפולה" - לגדל ילדינו בדרך הישר והמסורה לנו מדור דור.
- "ברכה כפולה" - לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלצינו.
- "ברכה כפולה" - לפרנסה טובה, לגדלם בנחת בהיתר ושלא בצער.
- "ברכה כפולה" - לבריאותם האיתנה של ילדינו ולרפואה שלימה.
- "ברכה כפולה" - שיהיו להם חברים טובים וחברותות טובות.
- "ברכה כפולה" - להצלחה בכל העניינים בגשמייות וברוחניות.

אבא, כשאתה שולח את ילדך לחיידר, אתה מצרף תפילה קצרה:
שילמד תורה כמו שצריך ויגדל ירא שמים.

אמא, כשאת שולחת את ילדך לחוף מבטחים, ומצרפת לו ברכה
חמה ונשיקה אוהבת, את גם מנגבת אגל דמעה עקשנית שזולגת
מהעין.

כשאת מיטיבה את הנרות בשעה היקרה לך מכול, את נושאת
תפילה אחת מלב אוהב, כואב ודומע:

"וזכני לגדל.. בנים ובני בנים.. חכמים ונבונים. אוהבי השם יראי
אלוקים... אנשי אמת. זרע קודש בה' דבקים".

אבא ואמא, האם ידעתם, כמה ילדים רוצים לגדול כמו הילד
שלכם? לנסוע לחיידר בכל בוקר, ללמוד ולהאיר את העולם
בתורה.

אבא ואמא, הילדים האלו זקוקים לכם. אם אנחנו לא נסיע אותם
לתלמוד התורה של החינוך העצמאי - הם יקבלו חינוך חילוני.
פשוטו כמשמעו!

אז בואו ונעזור להם, שיגדלו יהודים יראי אלוקים. "ויאירו את
העולם בתורה ובמעשים טובים, ובכל מלאכת עבודת הבורא".

100x12 ש"ח לחודש זה המינימום אותו נעשה בהוראת מרנן
ורבנן גדולי ישראל שליט"א כדי להציל ילד יהודי אחד. בשביל
ללמד תורה נשמה יהודית בודדת.

**נזכור את דברי
מרן ראש הישיבה
הגראי"ל שטיינמן
שליט"א על
התורמים ל"קרן
ההסעות": "מי
שידאג לילדים
של הקב"ה,
הקב"ה ידאג
לילדים שלו!"**

בודד בצרייה

מצווה ומה עבירה.
אבל הוא רוצה! והוא מתחנן אלינו שנעזור לו!

מה לא נעשה בשביל הילד הזה? בשביל ילד מישראל
שרוצה ללמוד תורה ולזכות לחינוך יהודי טהור?
בידך הדבר. הילד הזה ילמד בבית ספר, איתנו או בלעדינו.
השאלה רק היכן? בחינוך הטהור כמסורת ישראל, או
חלילה בחינוך הרחוק ממנו כרחוק מזרח ממערב.

ילד יהודי טהור שמתחנן ללמוד תורה בטהרה. אין לב
שיכול לעמוד מנגד.

לפעמים הם עשרה ילדים ויותר ביישוב בודד, לפעמים
גם פחות. יש יישובים שיש בהם רק ילד אחד שרוצה
ללמוד תורה.

ילד שרוצה ללמוד תורה... כן, האבא לא למד. האימא לא
יודעת מה זה, ורק ילד אחד, עם עיניים טהורות מבקש,
מתחנן ומפציר: נפשי חשקה בתורה.

ביישוב הקטן בו הוא מתגורר אין תורה ואין תלמוד תורה,
אין בית כנסת ואין יהדות. ובעיקר: אין באזור בית ספר של
חינוך העצמאי. אין מי שיגיד לו מה מותר ומה אסור, מה

The buses leave from more than **215** different communities around the country and reach more than **100** schools.

The Transportation Fund in numbers:

Every day more than **1,000** transportation lines bring the children to religious Jewish education schools far from their homes.

Project budget: **\$19** million per year

More than **20,000** children travel in transportation arranged by the fund.

Maranan VeRabanan Gedolei Yisrael, shlit"a, in their letter
for the days of Elul, the month of Rachamim and Selichos

Appeal to you!

Adopt a child in the Transportation Fund to enable him to reach
a Torah chinuch and not a secular education, chas veshalom

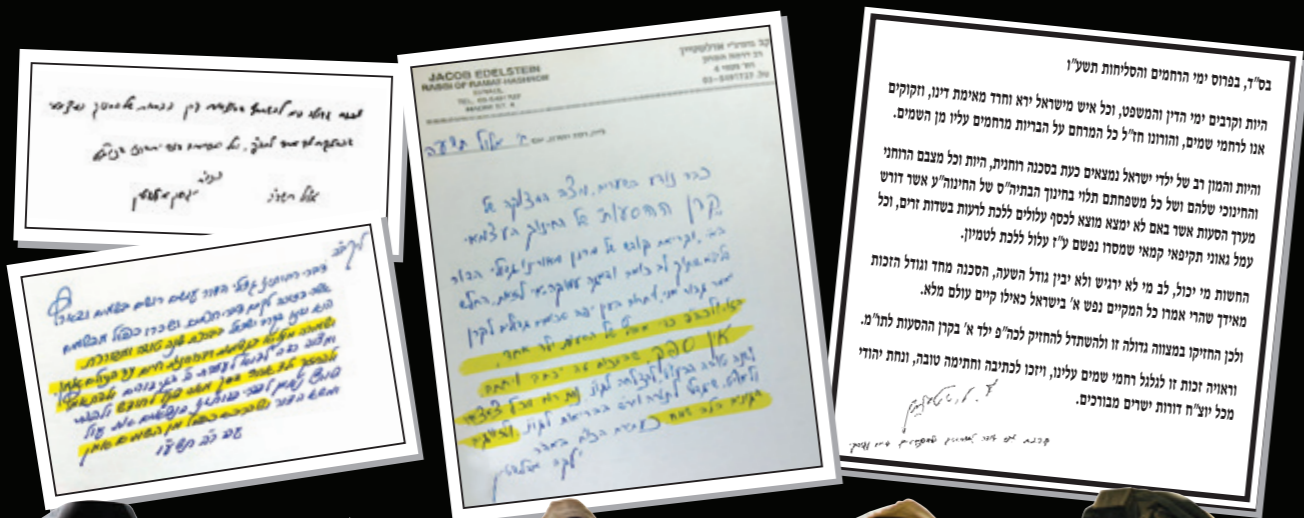
And they promise!

מִרְן הָאֲדַמְנִי רַבִּי דוד אַבּוּחַצִירָא שְׁלִיט"א
"בְּבִרְכַת שְׁנַה מְבֹרָה וּמְבֹרַכַת
וְשִׁמּוּרָה מְעֵלִיא בְּרוּחַנוֹת
וּבְגִשְׁמוֹת"

מִרְן הַגַּר אֲדֵלְשְׁטֵיין שְׁלִיט"א
"אִנּוּ כְּפֶק שְׁבוּכּוֹת זֶה יִכְתֵּב וַיְחַתֵּם
לְשָׁנָה טוֹבָה... נְהַת רוּחַ מִכֵּל צִאצְאִיו
וַיּוֹוִיגִים הַגּוֹנִים בְּלֵב שִׁמּוּחַ"

מִרְן הַגַּר אֲדֵלְשְׁטֵיין שְׁלִיט"א
"אִנּוּ כְּפֶק שְׁבוּכּוֹת זֶה יִכְתֵּב וַיְחַתֵּם
לְשָׁנָה טוֹבָה... נְהַת רוּחַ מִכֵּל צִאצְאִיו
וַיּוֹוִיגִים הַגּוֹנִים בְּלֵב שִׁמּוּחַ"

מִרְן רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה שְׁלִיט"א וּמִרְן שַׁר הַתּוֹרָה שְׁלִיט"א
"וַיְכּוּ לְכוּחַ מִן נְהַת יְהוּדִי מִכֵּל יוֹצֵ"חַ
דְּרוֹת יִשְׂרָאֵל מְבֹרָכִים"

We Call Out To Our Dear Brethren!

We stand now at one of the most crucial junctions, when darkness covers the land and fog confuses the nations, and precisely because of the utter failure of the secular education, and the outstanding success of the chareidi chinuch, which teaches and guides the students to a life of Torah and mitzvos, middos tovos, virtues, AhavasYisrael and Eretz Yisrael.

Perhaps it is for this reason that they cannot bear to see the large registry and the strong desire of many traditional families, who for the sake of their children's education prefer to send them to learn in the chareidi education system and this has a strong influence on the entire household and family.

One of the ways through which they express their fear of "pen yirbeh, "lest they multiply" is the large cut in the budget of the transportation expenses to transport the children to the Chinuch Atzmai schools. Both factors are interdependent; without being able to receive a school transportation the children are more than likely to remain in the secular education school system, chas veshalom.

But, the Gedolei Yisrael, who heard the Hashem's call of "ken yirbeh, so they will multiply" commanded us to do all that we possibly can, to help save these pure children lest, lo aleinu, they go down the wrong path.

And indeed, the budget of the children's transportation has carried on for almost a decade when the work was undertaken quietly, despite the heavy burden of the annual budget which amounts to tens of millions of shekels a year.

With much devotion and mesirus nefesh, and with the help and brachos of Gedolei Yisrael, zt"l and shlit"a, the ship is still afloat.

Unfortunately, however, in recent years, a gaping hole in the ship and a debt of \$7 million – aside for the regular budget – threatens to, chas veshalom, sink the ship and drown the children altogether. In our mind's eye, we see the small arms of the children waving frantically and their teary eyes with a cry of "help." The transportation companies are threatening to strike their services. What will we answer on the day of reckoning, when we will be asked "The boy is gone, and I where will I go?"

Upon the explicit directive of Gedolei Yisrael, shlita, and under their auspices, we have opened a rescue appeal, in which we ask of all can to 'adopt' at least one child, at the price of \$360 a year (12 x \$30).

The constant fear that we might have to stand in a hopeless situation and be forced to close part of the transportation operation, which, chas veshalom, could even cast thousands of students from the safe ship rescue ship of our chinuch to the stormy sea of the secular street and their education system.

We implore of you: Please! Save us - before it is too late.

The request of the Gedolei Yisrael is our request!

Rabbi Mordechai Karelitz,
Chairman of the Transportation Fund

Rabbi Chizikiyahu Mishkovsky,
Head of the Transportation Fund

**30,000
children
await
your
answer!**

**Who will take us
to learn Torah?**

KEREN KIRUV YALDEI YISRAEL

by Chinuch Atzmai in Israel

Founded by Maran Hagaon Rabbi Aharon Kotler z"l.

Chinuch Atzmai, Lakewood Office | 1072 Madison Avenue | Lakewood NJ 08701
Tel: 732.8352111 | Email: Lakewood@chinuchatzmai.org